

indeholdes i Forordningen af 1840, saaledes drister man sig heller ikke nu til at gjøre yderligere Forslag. Jeg erkjender fuldkommen vel det Saarende, der ligger i saadanne Tilfælde, som her ere fremhævede, og jeg veed, at det mere end noget som helst Andet bidrager til at forbitte Forholdene for Bedkommende, navnlig Skydningen af deres Hunde og alle disse smaa Ulemper, der gribe ind i det daglige Liv; men jeg har ikke været istand til at fremsætte Forslag til deres Afhjælpning. Skulde der fremkomme saadanne Forslag, vil det jo vise sig, om navnlig de Mænd, der ere bedre bekendte med disse Forhold i Praxis end jeg, troe at der kan gaaes ind paa dem, men forinden saadant Forslag foreligger, er det vanskeligt derom at have nogen Mening.

Orsted: Jeg kan ikke for mit Bedkommende have nogen Tvivl om, at jeg jo maa stemme for Udkastets § 1, siden jeg ikke kan antage, at der er Noget, som kunde retsfærdiggjøre en Bestemmelse om, at Nogen mod sin Villie skulde stilles ved sin lovligt erhvervede Ret. Men jeg kan ikke lade uanmærket, at, dersom jeg var enig i Grundsaetningen om, at Retfærdighed og Billighed krævede, at en Jordsbesidder, der ikke var jagtberettiget, skulde være befriet til at fordre Jagtretten afløst paa sin Lod mod en billig Godtgjærelse, vilde jeg finde megen Betænkelse ved at gjøre en Undtagelse med Hensyn til visse Dele af de kongelige Domainer, hvorpaa Kongen har forbeholdt sig Jagtret. Dersom her var Tale om nogen Opoffrelse, som fra det Heles Side skulde gjøres til Hs. Majestæts Tilfredsstillelse, vilde Ingen være længere end jeg fra, at ville yttre et eneste Ord, en eneste Betænkelse derimod. Men her er Spørgsmaalet om Rettigheder, som de, der boe paa visse Districter, som f. Ex. paa Frederiksgave og Hlenstofts Godser, paa Amager og i adskillige andre Sogne, Rettigheder, de skulde savne, men ellers andre Grundbesiddere under lige Forhold skulde have. Uden at tage Hensyn til, hvorvidt denne Ordning og Fordeling af det, som forhen med et ligeberettiget Navn snart kaldes Kongens, snart Statens Eiendom, ogsaa kan have nogen Indflydelse paa Tredeemand's Retforhold i vedkommende District — antager jeg, at Kongen

aldeles ikke kunde ønske at ville vedligeholde en Jagtret paa Andres Grund, som ved en almindelig Lov bliver erkjendt for uretfærdig, og som paa Grund deraf rettelig burde ophæves. Jeg vilde altsaa finde megen Betænkelse ved at stemme for § 1, dersom jeg ikke maatte stemme mod den hele Grundsaetning om Jagtrettens tvungne Afstaaelse.

S. Nielsen: Det gjør mig ondt, at jeg idag skal opholde Thinget, da Tiden allerede er freddet saa langt frem, men jeg beder Thinget om Tilladelse dertil, da jeg sjældent beder om Ordet her i Salen, og jeg skal ikke negte, at Jagtsagen er en Sag, som interesserer mig meget, fordi jeg kjender de mange Ulemper, som følge med Jagten. Den høitærede Indenrigsminister har ikke kunnet give mig noget fyldstgjørende Svar paa det Spørgsmaal, jeg alt har tilladt mig at rette til ham, men der er et Spørgsmaal endnu, som jeg maa tillade mig at rette til ham, det nemlig, om vi skulle blive ved at gjøre Jagt for Hoffjægermesteren, naar han forlanger det. I 1848 har . . .

Formanden: Maatte jeg gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at dette vistnok ikke hører til den Paragraph, som nu er under Discussion, men til en senere Paragraph i et følgende Uffnit, hvor der handles om Klappere.

S. Nielsen: Ja, saa beder jeg om Forladelse.

Pastor Sørensen: Jeg maa tillade mig at gjøre den Bemærkning for det ærede Thing, at ogsaa jeg med den ærede Taler, som sidst havde Ordet, maa erkjende, at dersom denne Undtagelse finder Sted, vil det kun i alt Fald have været, for at hjælpe dem, som mindst have Hjælp nødvendig i denne Henseende. Det er altsaa med saamegen mere Grund, at den ærede sidste Taler har kæmpet for Aflysningen, som han hører til dem, der meest føle Trykket af, at de ikke selv have Jagten paa deres Lod. Der synes ogsaa at være en Inconsequens deri, men som forresten vel Tiden rimeligvis vil kunne rette.

Indenrigsministeren: Jeg maa blot tillade mig at bemærke, at Stillingen for de Grundeiere, som ikke ved nærværende Lov faae Afgang til at indløse Jagten, bliver dog paa